

Sygn. akt II Ca 1404/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta
Sędziowie:	SO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk (spr.) SO Marzenna Ernest
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta S.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 2 października 2014 roku, sygn. akt I C 1220/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta S. kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

sygn. akt II Ca 1404/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta S. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., o zapłatę kwoty 36.714,28 zł tytułem opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste działki nr (...), wyrokiem z dnia 2 października 2014r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 36.714,28 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 26.796,14 zł od dnia 03 lutego 2012r. do dnia zapłaty; 9.918,14 zł od dnia 03 lutego 2012r. (pkt I); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 zł tytułem kosztów niniejszego postępowania (pkt II) oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1.836 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym i prawnym.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na mocy umowy zniesienia wieczystego współużytkowania gruntu z dnia 13 lutego 2007r. nabyła prawo wieczystego użytkowania działki gruntu o nr 52/3, obręb 074 N/O, położonej przy ul. (...) w S.. Strony umowy wniosły o wyodrębnienie działki nr (...) z księgi wieczystej (...) i założenie nowej księgi wieczystej.

W dniu 1 czerwca 2009r. pozwana sprzedała prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Dla powyższej działki aktualnie prowadzona jest księga wieczystą nr (...).

Pismem z dnia 7.11.2007r. Prezydent Miasta S. wypowiedział pozwanej dotychczasową opłatę za użytkowanie wieczyste działki gruntu o nr 52/3 i zaproponował od dnia 1 stycznia 2008r kwotę 29.453,04 zł. Na skutek sprzeciwu pozwanej sprawa trafiła do Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, który wyrokiem z dnia 29 września 2011r., wydanym w sprawie o sygn. akt I C 2722/09, ustalił opłatę za użytkowanie wieczyste ww. działki na kwotę 28.922,40 zł.

Działka nr (...) powstała w wyniku podziału geodezyjnego działki nr (...) w dniu 20.12.2006r., zaś działka (...) powstała w wyniku podziału działki nr (...) w 2005r. Decyzją z dnia 08 czerwca 1992r. (...) Przedsiębiorstwo (...) w S. nabyło prawo wieczystego użytkowania działek nr (...), położonych przy ul. (...) w S.. Aktem notarialnym z dnia 20 października 1994r. Wojewoda w imieniu Skarbu Państwa oddał (...) S.A. w S. do odpłatnego korzystania mienie likwidowanego Przedsiębiorstwa (...) w S.. W dniu 16 lutego 2005r. przeniesiono na rzecz (...) S.A. w S. użytkowanie wieczyste działek (...). Umową z dnia 20.07.2006r. (...) S.A. w S. przeniosło użytkowanie wieczyste działek nr (...) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. - obecnie, po zmianie nazwy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001r. Samorządowe kolegium Odwoławcze w S. zatwierdziło ugodę pomiędzy Prezydentem Miasta S. a (...) S.A. w S. odnośnie opłaty za użytkowanie wieczyste działek o nr (...).

Przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu z dnia 7 listopada 2007r. opłata za wieczyste użytkowanie działki nr (...) wynosiła 2.126,26 zł.

Pozwana uiściła za rok 2008 i 2009 opłatę za użytkowanie wieczyste w kwocie po 2.126,26 zł.

Pozwana nie uiściła opłat za wieczyste użytkowanie działki o nr (...) za rok 2008r. i 2009r. w pełnej kwocie, ustalonej wyrokiem Sądu z dnia 29 września 2011r. w sprawie I C 2722/09, który uprawomocnił się w dniu 2 lutego 2012r.

Pismem z dnia 12 marca 2012r. wezwano pozwaną do zapłaty tych opłat za rok 2008 i 2009, w kwocie 26.796,14 zł oraz w kwocie 9.918,14 zł. Pozwana kwot tych nie uregulowała.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał powództwo oparte na przepisach art. 238 k.c. i art. 71 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami za zasadne w całości.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, strony niniejszego procesu są legitymowane w zakresie roszczenia o zapłatę opłat rocznych z tytułu wieczystego użytkowania; powód jako właściciel nieruchomości, a pozwany jako użytkownik wieczysty działki nr (...) do dnia 1 czerwca 2009r. Pozwany w toku procesu nie zaprzeczył twierdzeniom powoda, co do sytuacji prawnej przedmiotowej nieruchomości, a nadto potwierdzeniem jej stanu prawnego była treść dokumentów, w postaci umowy w formie aktu notarialnego, odpisów z ksiąg wieczystych oraz decyzji dotyczących podziału geodezyjnego. Z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, w tym ugody zatwierdzonej przez SKO, wynika, że opłata za użytkowanie wieczyste działki nr (...), sprzed jej podwyższenia wyrokiem Sądu w sprawie I C 2722/09, wynosiła 2.126,26 zł. Nadto sama pozwana uznała powyższą wysokość opłaty, skoro dobrowolnie uiściła ją za okres 2008 i 2009r., wnosząc o pozostawienie jej na poziomie 2.126,26 zł i nie kwestionowała jej w procesie o ustalenie. Nadto opłata w kwocie 2.126,26 złotych jest poza obszarem sporu między stronami, albowiem powód dochodzi opłaty ustalonej ww. wyrokiem i pomniejszonej o wpłaconą przez pozwaną kwotę za rok 2008 i 2009.

Sąd Rejonowy uznał za niezasadny podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się na pogląd Sądu Najwyższego, zawarty w postanowieniu z dnia 10 kwietnia 2014 r. (I CSK 408/13), iż charakter deklaracyjny albo konstytutywny orzeczenia w sprawie podwyższenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej zależy od przyczyny tego podwyższenia. Jeżeli zmienia się wyłącznie stawka procentowa opłaty, co jest skutkiem zmiany przepisów prawa, to orzeczenie rzeczywiście ma charakter deklaracyjny, zatem odsetki należą się nie od momentu jego uprawomocnienia się, lecz od momentu wprowadzenia nowej opłaty. Jeżeli natomiast zmiana wysokości opłaty zależy od zmiany wartości nieruchomości, to wówczas orzeczenie jest konstytutywne. Użytkownik wieczysty w chwili, gdy roszczenie o zapłatę opłaty rocznej za dany rok staje się wymagalne, powinien wnieść całą opłatę, a w razie zbycia prawa w ciągu roku żądać zwrotu części nienależnej opłaty (nadpłaty). Jeżeli jednak nie wniesie w ogóle opłaty, to właściciel może domagać się od niego zapłaty opłaty jedynie w wysokości proporcjonalnej do czasu uprawnienia z tytułu użytkowania wieczystego. Użytkownik wieczysty nie korzysta na tym, że nie zapłacił, ponieważ właściciel ma też w normalnym biegu rzeczy do tej osoby roszczenie o odsetki ze względu na opóźnienie z wniesieniem opłaty.

Wyrokiem z dnia 29.09.2011r. ustalono nową wartość opłaty w związku ze zmianą wartości prawa użytkowania wieczystego, zatem powyższe orzeczenie ma charakter konstytutywny. Ustalona zatem przez sąd opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego stała się wymagalna w części przewyższającej opłatę dotychczasową, po uprawomocnieniu się wyroku, co nastąpiło 2 lutego 2012 roku. Ponieważ pozew wniesiono do Sądu w dniu 28 kwietnia 2013r. nie doszło do przedawnienia roszczenia.

Zasądzona kwota 36.714,28 zł stanowi należne od pozwanej opłaty za wieczyste użytkowanie działki (...) w latach 2008-2009, w tym za rok 2008 - 26.796,14 zł (28.922,40 zł – 2.126,26 zł) oraz za 5 miesięcy roku 2009 – 9.918,14 zł (12.044,40 zł - 2.126,26 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., natomiast o kosztach postępowania - na podstawie art. 98 §1 i 3 kpc w zw. z art. 100 zd. 1 kpc. W oparciu o art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1.836 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uwzględnienie powództwa, pomimo iż powód nie udowodnił:

-.

- obowiązku uiszczenia na rzecz powoda opłat rocznych z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości;
- wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego działki gruntu 52/3, położonej w obrębie 074 – nad O. w S. X Wydział Ksiąg Wieczystych, dla której Sąd Rejonowy Szczecin - P. i Zachód w S. X Wydział - Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW (...);
- istnienia roszczenia powoda z tytułu opłat rocznych za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości.

2) błędne ustalenia faktyczne polegające na ustaleniu przez sąd, iż w spornym okresie na pozwanej spółce ciążył obowiązek ponoszenia opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego, podczas gdy powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających obowiązek uiszczenia przez pozwanego na rzecz powoda opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste spornej działki, w szczególności braku przedłożenia zawiadomienia o wysokości opłat rocznych wraz z dowodem doręczenia pozwanemu bądź jego poprzednikowi prawnemu, tj. spółce (...) Sp. z o.o.

co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 238 k.c. w zw. z art. 71 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 k.c., poprzez uznanie, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, pomimo iż w myśl przywołanego przepisu w ocenie strony pozwanej roszczenie to uległo przedawnieniu.

Z uwagi na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając jednocześnie temu sądowi orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia, a w konsekwencji również podstawą swojego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd pierwszej instancji dokonał również trafnej oceny prawnej żądania pozwu, uznając, że powodowi przysługuje wobec pozwanej spółki roszczenie o zapłatę opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego działkę nr (...), w latach 2008 - 2009, w wysokości ustalonej prawomocnym wyrokiem z dnia 29 września 2011 r., pomniejszonej o kwotę uiszczonych już przez pozwaną opłat.

Uznania Sądu drugiej instancji nie zyskał żaden z podnoszonych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego i materialnego.

O naruszeniu przepisu art. 6 k.c. można mówić jedynie wtedy, gdyby sąd orzekający przypisał obowiązek dowodowy innej stronie, a nie tej, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Natomiast poza dyspozycją tego przepisu pozostaje m.in. kwestia, czy strona wywiązała się z obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi określone skutki prawne, gdyż ta stanowi domenę przepisów postępowania cywilnego, a nie prawa materialnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie postąpił wbrew ustanowionej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. zasadzie swobodnej oceny dowodów; nie przekroczył jej granic, dokonał właściwych i pełnych ustaleń faktycznych, prezentując w procesie wnioskowania logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym rozumowanie. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Podkreślenia wymaga, iż dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy tym posłużenie się argumentami wyłącznie jurydycznymi. Nadto należy wykazać, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wyrok sprawy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r., VI ACa 306/08).

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że powodowi przysługuje wobec pozwanej spółki roszczenie o zapłatę opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości, stanowiącej działkę nr (...), za rok 2008 i pięć miesięcy roku 2009, w wysokości dochodzonej pozwem.

Z dowodów z dokumentów w postaci odpisów z ksiąg wieczystych, jak i umów w formie aktu notarialnego wynika, że na mocy umowy z dnia 13 lutego 2007r. pozwana (...) spółka z o.o. nabyła prawo użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...), położonej przy ul. (...) w S.. Powyższe prawo pozwana sprzedała w dniu 1 czerwca 2009r. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Powyższe, istotne w sprawie okoliczności nie były kwestionowane przez pozwaną na żadnym etapie postępowania.

W świetle zatem przepisów art. 71 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.), oczywiste jest, że do dnia 1 czerwca 2009r. pozwana zobowiązana była do ponoszenia na rzecz właściciela gruntu opłat rocznych przez cały okres użytkowania wieczystego. Obowiązku tego pozwana również nie kwestionowała, albowiem za lata 2008 - 2009 uiściła dobrowolnie z tego tytułu kwoty po 2.126,26 zł.

Analiza zarzutów apelacji prowadzi do wniosku, że apelująca w niniejszej sprawie w istocie neguje lub ignoruje własne oświadczenia, składane przez nią w toku zainicjowanego przez nią postępowania cywilnego, w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, pod sygnaturą akt I C 2922/09. Apelująca w sposób niedopuszczalny ignoruje również wynik powyższego, prawomocnie zakończonego postępowania, wiążący zarówno strony, jak i sądy w niniejszej sprawie.

Jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, pismem z dnia 7 listopada 2007r. Prezydent Miasta S. wypowiedział pozwanej spółce dotychczasową opłatę za użytkowanie wieczyste działki gruntu nr (...) i zaproponował od dnia 1 stycznia 2008r. nową stawkę w wysokości 3% wartości gruntu, tj. kwotę 29.453,04 zł. Pozwana zakwestionowała wysokość tej stawki i złożyła wniosek o ustalenie niezasadności aktualizacji opłaty rocznej do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a następnie sprzeciw do Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie. W efekcie tego postępowania został wydany wyrok z dnia 29 września 2011r., mocą którego ustalono wysokość opłaty za użytkowanie wieczyste działki nr (...) od dnia 1 stycznia 2008 r. na kwotę 28.922,40 zł.

Stosownie zatem do treści art. 365 § 1 k.p.c., sąd w niniejszej sprawie był związany prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie I C 2922/09, przesądzającym zarówno zasadę, jak i zakres odpowiedzialności pozwanej wobec powoda, z tytułu łączącej strony umowy wieczystego użytkowania gruntu, stanowiącego działkę nr (...).

Związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, że sąd obowiązany jest uznać, iż kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, mająca znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie, jest nietrafna; w późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2014 r., III CSK 192/13, LEX nr 1504568, a także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., I CKN 730/99, nie publ., z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, nie publ., z dnia 7 stycznia 2004 r., III CK 192/02, nie publ., z dnia 13 października 2005 r., I CK 217/05, nie publ., z dnia 8 marca 2010 r., II PK 258/09, nie publ., z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 652/10, "Monitor Prawa Bankowego" 2012, nr 10, s. 63, z dnia 28 marca 2012 r., II UK 327/11, nie publ., i z dnia 19 października 2012 r., V CSK 485/11, nie publ.).

Skoro zatem prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie I C 2922/09 przesądzono, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...), poczynając od 1 stycznia 2008 r. wynosi 28.922,40 zł, to oczywiste jest, że w kolejnym procesie dotyczącym opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste tej samej działki, w latach 2008 - 2009, należało przyjąć, iż wysokość przedmiotowej opłaty również wynosi 28.922,40 zł.

W tych okolicznościach wszystkie podnoszenie przez pozwaną zarzuty, zarówno naruszenia prawa procesowego, jak i materialnego, w szczególności zarzut, że powód nie przedstawił żadnego dowodu na wysokość należnej mu opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego działki nr (...) należy uznać za oczywiście bezpodstawne.

Za chybiony należało również uznać zarzut naruszenia art. 118 k.c. polegający na błędnym uznaniu, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Sąd Odwoławczy podziela pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w orzeczeniach przywołanych przez Sąd pierwszej instancji, zgodnie z którymi jeżeli zmiana wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości związana jest ze wzrostem wartości nieruchomości, to wówczas wydane w tym przedmiocie orzeczenie sądowe ma charakter konstytutywny. W rezultacie, ustalona przez sąd opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego staje się wymagalna w części przewyższającej opłatę dotychczasową dopiero po uprawomocnieniu się wyroku.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy uznał, że w przypadku gdy zmiana wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste była przedmiotem sporu w postępowaniu sądowym, zainicjowanym sprzeciwem od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego, to wówczas roszczenie o brakującą, należną część opłaty rocznej staje się wymagalne dopiero od momentu uprawomocnienia wyroku, nie zaś od dnia 31 marca tego roku, którego opłata za użytkowanie dotyczy. W konsekwencji za chybione należy uznać stanowisko pozwanej, jakoby roszczenie o opłatę za rok 2008 stało się wymagalne z dniem 31 marca 2009r., zaś za rok 2009 - z dniem 31.03 2009r. Nie ulega zatem wątpliwości, że na gruncie przedmiotowej sprawy bieg terminu przedawnienia roszczenia powoda należy liczyć od dnia 3 lutego 2012r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego znajduje oparcie w art. 98 § 1 k.p.c., statuującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelacja została oddalona w całości, zatem pozwana jako strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić powodowi koszty jakie poniósł w toku postępowania odwoławczego. Należne powodce koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł zostały ustalone na podstawie przepisów § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lutego 2013r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 490), regulujących wysokość stawek wynagrodzenia za prowadzenie przez radcę prawnego sprawy w postępowaniu apelacyjnym przed sądem okręgowym.